

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2014-20423
6. oktober 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Processkridt	Dato
C-222/13	TDC Sagen vedrører: 1. Er direktiv 2002/221EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter "Forsyningspligt-direktivet"), herunder artikel 32, til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en virksomhed ikke har krav på særskilt dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt efter direktivets kapitel II, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af den supplerende obligatoriske tjeneste? 2. Er Forsyningspligt-direktivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at virksomheder kun har krav på dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis nettoomkostningerne udgør en urimelig byrde for virksomhederne? 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, kan medlemsstaten bestemme, at der ikke foreligger en urimelig byrde ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis virksomheden samlet set har opnået overskud ved varetagelsen af alle de tjenester, hvor virksomheden er pålagt forsyningspligt, herunder ved levering af de tjenester som virksomheden også ville have leveret uden pålægget om forsyningspligt? 4. Er Forsyningspligt-direktivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af forsyningspligt i henhold til direktivets kapitel II beregnes på grundlag af samtlige indtægter og samtlige	Dom	09.10.14

	omkostninger, der er forbundet med levering af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt? 5. Påvirker det besvarelsen af spørgsmål 1-4, hvis en supplerende obligatorisk tjeneste pålægges udført i Grønland, der i henhold til TEUF's bilag II er et oversøisk land eller territorium, når pålægget meddeles af danske myndigheder til en virksomhed, der er etableret i Danmark, og virksomheden ikke i øvrigt har aktiviteter i Grønland? 6. Hvilken betydning har artikel 107, stk. 1, og 108, stk. 3, TEUF samt Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, TEUF på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse" for besvarelsen af spørgsmål 1-5? 7. Hvilken betydning har princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning i bl.a. Forsyningspligtdirektivets artikel 1, stk. 2, artikel 3, stk. 2, og præambelens betragtning 4, 18, 23 og 26 samt i bilag IV, del B, for besvarelsen af spørgsmål 1-S? 8. Såfremt bestemmelser i Forsyningspligtdirektivet er til hinder for nationale ordninger som nævnt i spørgsmål 1, 2 og 4, har disse bestemmelser eller hindringer da direkte virkning?		
Avis 1/13	UDTALELSE 1/13 Spørgsmålet vedrører: Enhører en accept af et tredjeland tiltrædelse i Haagerkonventionen af 25. oktober 1989 om de civile retlige virkninger af internationale barne bortførelser under Unionens enekompetence?	Udtalelse	14.10.14
C-417/12 P	Danmark mod Kommissionen (Appel) ”Hektarstøttesagen”	Dom	15.10.14

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-399/12	Tyskland mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse af 18. juni 2012 annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	07.10.14
T-531/12	Tifosi Optics mod KHIM Påstande: Afgørelse truffet den 17. september 2012 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 729/2011-2) annulleres i sin helhed. Harmoniseringskonto-ret tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	07.10.14
T-534/11	Schenker mod Kommissionen Påstande: Sagsøgtes afgørelse af 3. august 2011 (SG.B/MKu/psi-Ares [2011]) annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger	Dom	07.10.14
C-523/13	Larcher Sagen vedrører: 1) Er lighedsprincippet i henhold til artikel 39, stk. 2, EF (nu artikel 45, stk. 2, TEUF), og artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 til hinder for en national bestemmelse, hvorefter alderspensionen efter aldersbetinget deltidsbeskæftigelse er betinget af, at den aldersbetingede deltidsbeskæftigelse blev udøvet efter den pågældende medlems-stats nationale lovgivning, men ikke efter en anden medlemsstats? 2) I bekræftende fald: Hvilke krav stiller ligebehandlings-princippet i artikel 39, stk. 2, EF (nu artikel 45, stk.	GA	08.10.14

	2, TEUF), og artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 til ligestillingen af den aldersbetingede deltidsbeskæftigelse, der blev udøvet efter den anden medlemsstats lovgivning, som betingelse for retten til den nationale alderspension: a) Kræves der en sammenlignende undersøgelse af betingelserne for den aldersbetingede deltidsbeskæftigelse? b) I bekræftende fald: Er det tilstrækkeligt, såfremt den aldersbetingede deltidsbeskæftigelse med hensyn til funktion og struktur i det væsentlige er udformet ens i begge medlemsstater? c) Eller skal betingelserne for den aldersbetingede deltidsbeskæftigelse være identisk udformet i begge medlemsstater?		
C-522/13	Navantia Sagen vedrører: Er den fritagelse for skat på fast ejendom, som Navantia nyder godt af, forenelig med artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), og er det foreneligt med artikel 107 TEUF, at en medlemsstat (Spanien) indrømmer en skattefritagelse for et areal (en fast ejendom med matrikelnummer 2825201QA5422N0001YG), som tilhører medlemsstaten, og som er stillet til rådighed for en fuldt ud offentligt ejet privat virksomhed (Navantia), som leverer goder og tjenesteydelser, der kan være genstand for handel mellem medlemsstaterne.	Dom	09.10.14
C-531/13	Kornhuber e.a. 1) Er der ved en tidsmæssigt og kvantitativt begrænset prøveproduktion af naturgas, der gennemføres som led i en efterforsknings-boring med henblik på vurdering af rentabiliteten af en varig udvinding af naturgas, tale om »udvinding af [...] naturgas i kommercielt øjemed« i henhold til punkt 14 i bilag I til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175, af 5. juli 1985, s. 40, som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009, EUT L 140 af 5. juni 2009, s. 114 (herefter »direktiv 85/337«)? Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende forelægges følgende yderligere spørgsmål: 2) Er punkt 14 i bilag I til direktiv 85/337 til hinder for en ordning i national ret, hvorefter de grænseværdier for udvinding af naturgas, der fremgår af punkt 14 i bilag I til direktiv 85/337, ikke vedrører udvindingen som sådan, men »produktionen pr. sonde«? 3) Skal direktiv 85/337 fortolkes således, at myndighederne under omstændigheder som dem, der foreligger i tvisten i hovedsagen, hvor der ansøges om tilladelse til en prøveproduktion af naturgas inden for rammerne af en efterforskningsboring, ved afgørelsen af om der er pligt til at foretage en miljøindvirkningsvurdering, alene skal vurdere den kumulative virkning af alle tilsvarende projekter, konkret alle udnyttede borer i kommunen?	GA	09.10.14
C-565/13	Ahlström e.a. Sagen vedrører: 1. Det første spørgsmål: Er artikel 6, stk. 1, i fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Marokko eksklusiv i den forstand, at den udelukker EF-fartøjer fra at måtte foretage fiskeri i marokkanske fiskezoner på grundlag af licenser, som udelukkende er udstedt af de kompetente marokkanske myndigheder til de marokkanske ejere af fiskekvoterne? 2. Det andet spørgsmål: Er artikel 6, stk. 1, i fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Marokko eksklusiv i den forstand, at den udelukker, at EF-fartøjer udlejes til marokkanske virksomheder ved Bareboat Charter (i henhold til standardformularen »Barecon 2001« BIMCO Standard Bareboat	Dom	09.10.14

	Charter) til fiskeri i marokkanske fiskezoner foretaget på grundlag af licenser, som udelukkende er udstedt af de kompetente marokkanske myndigheder til marokkanske kvoteejere? 3. Det tredje spørgsmål: Blicher svaret på det andet spørgsmål anderledes i det tilfælde, at udlejerer også leverer sagkundskab i form af forvaltning og bemanning af fiskerfartøjet samt teknisk støtte til den marokkanske virksomhed? 4. Det fjerde spørgsmål: Tillader fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Marokko, at Kongeriget Marokko ved siden af aftalen udvikler og udøver et eget nationalt, [org. 13] industrielt, pelagisk fiskeri syd for den 29. nordlige breddegrad? Såfremt dette er tilfældet, giver aftalen da Kongeriget Marokko ret til at antage eller direkte bevilge licenser til fiskerfartøjer, der fører fællesskabsflag, til sit nationale fiskeri uden et krav om tilladelse fra Det Europæiske Fællesskab?		
C-611/12 P	Giordano mod Kommissionen (appel) Påstande: Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 7. november 2012 i sag T-114/11 ophæves. Og følgelig: Det fastslås, at vedtagelsen af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers forordning (EF) nr. 530/2008 af 12. juni 2008 har påført Jean-François Giordano skade. Kommissionen tilpligtes at betale Jean-François Giordano 542 594 EUR i erstatning, med tillæg af renter efter den lovbestemte sats og kapitalisering af disse. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	14.10.14
C-221/13	Mascellani Sagen vedrører: Skal § 5, stk. 2, i aftalen, der iværksættes ved ovennævnte direktiv (hvori følgende bestemmes: »En arbejdstagers afvisning af at blive overført fra fuldtids- til deltidsarbejde eller omvendt bør ikke i sig selv repræsentere en gyldig begrundelse for afskedigelse, uden at dette berører muligheden for afskedigelse i overensstemmelse med national lovgivning, kollektive aftaler eller praksis af andre årsager, såsom dem der måtte opstå som følge af den berørte virksomheds driftskrav«), fortolkes således, at det ikke er tilladt medlemsstaterne i deres nationale lovgivninger at give arbejdsgiveren mulighed for at ændre en deltidskontrakt til en fuldtidskontrakt, når denne ændring sker imod arbejdstagerens vilje? Den forelæggende ret under Tribunale Ordinario di Trento (Italien) har desuden anmodet Domstolen om at afgøre følgende spørgsmål: Er direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 til hinder for, at en national bestemmelse (dvs. artikel 16 i den italienske lov nr. 183 af 4. november 2010) giver arbejdsgiveren mulighed for at ændre en deltidskontrakt til en fuldtidskontrakt, når denne ændring sker imod arbejdstagerens vilje?	Dom	15.10.14
C-323/13	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, litra a), i Rådets direktiv 1999/31/EF (1) sammenholdt med artikel 1, stk. 1, i direktiv 1999/31/EF samt artikel 4 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF (2) og artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF, idet en del af det husholdningsaffald, der bliver afleveret på deponeringsanlægget SubATO Rom, herunder deponeringsanlæggene Malgrotta og SubATO Latina, ikke gennemgår en proces, der omfatter en egnet sortering af de forskellige affaldsbestanddele og en stabilisering af de organiske bestanddele, og at der i Lazio ikke er skabt noget integreret og fyldestgørende net af anlæg for affaldshåndtering under iagttagelse af de bedste egnede og tilgængelige teknikker. Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger	Dom	15.10.14

C-331/13	Nicula Sagen vedrører: Kan bestemmelserne i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 17, 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 110 TEUF samt princippet om retssikkerhed og princippet om forbud mod reformatio in pejus, som begge er fastlagt i [EU]-retten og bekræftet i Domstolens praksis 2, fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser som de i lovdekret nr. 9/2013 omhandlede?	Dom	15.10.14
C-100/13	Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland Påstande: Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 89/106/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer (1), navnlig dets artikel 4, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, idet de tyske myndigheder benytter supplerende nationale standarder for byggevarer (Bauregellisten) til at opstille yderligere betingelser for byggevarers effektive markedsadgang og anvendelse i stedet for at benytte de inden for rammerne af de harmoniserede europæiske standarder påkrævede bedømmelsesmetoder og -kriterier. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	16.10.14
C-266/13	Kik Sagen vedrører: 1.a. Skal reglerne om den af forordning (EØF) nr. 1408/71 omfattede personkreds og de regler, der fastsætter den territoriale rækkevidde af henvisningsreglerne i forordningens afsnit II, fortolkes således, at disse henvisningsregler finder anvendelse i et tilfælde som det foreliggende, i hvilket der er tale om a) en i Nederlandene bosat arbejdstager, b) der er nederlandsk statsborger, c) der i al fald tidligere var pligtforsikret i Nederlandene, d) arbejderb som sømand for en arbejdsgiver, der er hjemmehørende i Schweiz, e) udfører sit arbejde om bord på en rørdlægger under panamansk flag, og f) først udfører dette arbejde uden for EU's område (ca. 3 uger over USA's kontinentalsokkel og ca. 2 uger i internationalt farvand), og dernæst over Nederlandenes (perioder på en måned og ca. en uge) og Det Forenede Kongeriges (en periode på godt en uge) kontinentalsokkel, hvorved g) den i denne forbindelse erhvervede indtægt er pålagt nederlandsk indkomstbeskatning? [Org. s. 21] 1.b. Hvis ja, finder forordning (EØF) nr. 1408/71 da kun anvendelse på de dage, hvor den pågældende er beskæftiget over en EU-medlemsstats kontinentalsokkel, eller også i den forudgående periode, hvor han arbejdede andetsteds uden for EU's område? 2. Såfremt forordning (EØF) nr. 1408/71 finder anvendelse på en arbejdstager som omhandlet i spørgsmål 1.a., hvilken lovgivning eller hvilke lovgivninger udpeges da af forordningen som den eller de lovgivninger, der skal finde anvendelse?	GA	16.10.14
C-334/13	Nordex Food Sagen vedrører: 1) Skal det ved afgørelsen om ydelse af eksportrestitution lægges til grund, at der på behørig vis er fremlagt en eksportlicens i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 800/1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, når udførselstoldstedet har antaget udførselsangivelsen, uden at licensen er blevet fremlagt, og i den forbindelse har givet eksportøren tilladelse til at fremlægge licensen efterfølgende inden for en vis frist, og eksportøren har opfyldt denne betingelse? 2) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende: Er det i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 800/1999 om fælles	Dom	16.10.14

	<p>gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutionsordninger for landbrugsprodukter</p> <p>et ufravigeligt krav, at eksportlicensen fremlægges allerede ved indgivelsen af udførselsangivelsen, eller er det tilstrækkeligt, hvis eksportøren først fremlægger en eksportlicens (som blev udstedt til eksportøren for udførslen) under udbetalingsproceduren? 3) Kan en eksportør, der i første omgang har fremlagt falske tolldokumenter vedrørende de eksporterede produkters ankomst til destinationslandet, efter udløbet af de frister for fremlæggelsen, der er fastsat i forordning (EF) nr. 800/1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutionsordninger for landbrugsprodukter, fremlægge gyldige tolldokumenter og derved bevare sine rettigheder, når den senere fremlæggelse ikke har forsinket eller hindret udbetalingsproceduren, fordi restitutionsansøgningen i første omgang blev afvist af andre årsager end [org. s. 3] den manglende fremlæggelse af sådanne ankomstbeviser, og når disse fremlægges, efter at forfalskningen af de pågældende dokumenter er blevet opdaget? 4) Er betingelserne for at pålægge en sanktion i henhold til artikel 51 i forordning (EF) nr. 800/1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutionsordninger for landbrugsprodukter også opfyldt, såfremt den eksportrestitution, der er ansøgt om, ganske vist svarer til den restitution, der rent faktisk skal ydes, men eksportøren under udbetalingsproceduren i første omgang har fremlagt dokumenter, på grundlag af hvilke eksportøren ikke havde kunnet ydes eksportrestitution?</p>		
C-340/13	<p>Bpost</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 12, femte led, i direktiv 1997/67/EF, som ændret ved direktiv 2002/39/EF og 2008/06/EF, fortolkes således, at den indebærer en forpligtelse til ikke-diskriminering bl.a. i forholdet mellem en befordringspligtig virksomhed og konsolidatorer, når der er tale om operationelle rabatter, som tildeles af denne virksomhed, idet de rabatter, der udelukkende angår mængde, alene er omfattet af artikel 12, fjerde led? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er den rabat, der udelukkende angår mængde, da i overensstemmelse med forpligtelsen til ikke-diskriminering i artikel 12, fjerde led, når den prisforskel, der derved indføres, er baseret på en objektiv omstændighed vedrørende det geografiske marked og de relevante tjenesteydelser, og denne rabat ikke indebærer en udelukkelsesvirkning eller en loyalitetsforpligtelse? 3) Såfremt første spørgsmål besvares benægtende, tilsidesætter den mængderabat, der tildeles en konsolidator, da princippet om ikkediskriminering i artikel 12, femte led, når dens størrelse ikke svarer til den rabat, der tildeles en afsender, som indleverer det samme antal forsendelser, men svarer til samtlige de rabatter, der tildeles samtlige afsendere på grundlag af antallet af forsendelser fra hver af disse afsendere, som konsolidatoren har indsamlet forsendelser hos?</p>	GA	16.10.14
C-453/13	<p>Newby Foods</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal ordene »muskelfibrene mister eller ændrer deres struktur« i punkt 1.14 i bilag I til forordning (EF) nr. 853/2004 fortolkes således, at de omfatter alle tilfælde, hvor »muskelfibrene mister eller ændrer deres struktur«, og som er synlige ved anvendelse af standard mikroskopiteknikker? (den samme formulering anvendes også i artikel 3(n) i forordning (EF) nr. 999/2001, som ændret ved forordning (EF) nr. 1923/2006). 2. Kan et kødprodukt klassificeres som tilberedt kød som omhandlet i</p>	Dom	16.10.14

	<p>punkt 1.15 i bilag I, når dets muskelfibre i nogen grad har mistet eller ændret deres struktur, hvilket er synligt ved anvendelse af standard mikroskopiteknikker? 3. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende, og spørgsmål 2 skal besvares bekræftende, spørges: er den grad af tabet eller ændringen af muskelfibrenes struktur, der er tilstrækkelig til at kræve, at kødproduktet klassificeres som maskinsepareret kød i henhold til punkt 1.14 i bilag I, den samme som den, der kræves for at fjerne karakteren af fersk kød i henhold til punkt 1.15? 4. I hvilket omfang skal karakteren af fersk kød være mindsket, før den kan siges at være fjernet som omhandlet i punkt 1.15? 5. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende, men spørgsmål 3 også skal besvares benægtende, spørges: (a) Hvilken grad af ændring af muskelfibrenes struktur kræves for, at det omhandlede produkt skal klassificeres som maskinsepareret kød? (b) Hvilke kriterier bør anvendes af de nationale retter ved fastlæggelsen af, om kødets muskelfibres struktur er blevet ændret i en sådan grad?</p>		
Forenede sager C-482/13, C-483/13, C-484/13, C-485/13, C-487/13	<p>Unicaja Banco m.fl. Sagen vedrører: A) Når en national retsinstans tager stilling til, om der foreligger et urimeligt kontraktvilkår om morarenter på boliglån, skal den da, i overensstemmelse med Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, herunder især direktivets artikel 6, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalens- og effektivitetsprincippet, fastslå, at det pågældende kontraktvilkår er ugyldigt og ikke bindende, eller skal den tilpasse vilkåret om renter og pålægge rekvirenten eller långiveren at foretage en fornyet beregning af renterne? B) Udgør den anden overgangsbestemmelse i lov nr. 1 af 14. maj 2013 ikke blot en klar begrænsning af forbrugerbeskyttelsen, når retten herved underforstået pålægges en forpligtelse til at tilpasse et urimeligt vilkår om morarenter ved at foretage en genberegning af de fastsatte renter og opretholde gyldigheden af en urimelig bestemmelse i stedet for at erklære dette kontraktvilkår for ugyldigt og ikke bindende for forbrugeren? C) Er den anden overgangsbestemmelse i lov nr. 1 af 14. maj 2013 i strid med Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, herunder især direktivets artikel 6, stk. 1, idet den er til hinder for anvendelsen af ækvivalens- og effektivitetsprincippet på forbrugerbeskyttelsesområdet og ikke giver mulighed for at anvende den sanktion, hvorved urimelige kontraktvilkår om morarenter, som er fastsat i aftaler om boliglån, der er indgået inden ikrafttrædelsen af lov nr. 1 af 14. maj 2013, erklæres for ugyldige og uden bindende virkning?</p>	GA	16.10.14
T-291/11	<p>Portovesme mod Kommissionen Påstand: Det fastslås i henhold til artikel 267 TEUF, at Europa-Kommissionens afgørelse af 23. februar 2001 om statsstøtte nr. C 38/B/2004 (ex NN 58/2004) og nr. C 13/2006 (ex N 587/2005) om Italiens statsstøtte til bl.a. sagsøgeren er ulovlig, og at den derfor annulleres fuldstændigt eller i det omfang, det anses for rimeligt. Subsidiært og udelukkende i tilfælde af, at den principale påstand ikke tages til følge 1) fastslås det, at afgørelsen er ulovlig, i det omfang, den pålægger tilbagesøgning af støtten på grund af tilsidesættelse af det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning. Sagsøgte tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, idet sagsøgeren forbeholder sig muligheden for at indbringe et særskilt erstatningsøgsmål.</p>	Dom	16.10.14

T-308/11	<p>Eurallumina mod Kommissionen</p> <p>Påstand: Principalt, den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed for så vidt angår Eurallumina. Subsidiært annulleres artikel 2 i den anfægtede afgørelse, i forbindelse med foranstaltningen på grundlag af 2004- dekretet, og følgelig artikel 3 i den anfægtede afgørelse vedrørende tilbagesøgningskravet over for Eurallumina. Mere subsidiært annulleres artikel 3 i den anfægtede afgørelse for så vidt angår den del, der vedrører tilbagesøgningskravet over for Eurallumina. Under alle omstændigheder tilpligtes Europa-Kommissionen at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	16.10.14
C-252/13	<p>Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), idet det har opretholdt bestemmelser i de nederlandske retsfor skrifter, der er i strid med dette direktivs artikel 1, stk. 2, litra a) og b), artikel 15 og artikel 28, stk. 2.</p> <p>Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	22.10.14
C-302/13	<p>flyLAL-Lithuanian Airlines</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en sag, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skade og tab og om, at de sagsøgte adfærd, bestående i indgåelse af en ulovlig aftale og misbrug af en dominerende stilling, erklæres ulovlig, og som er støttet på anvendelsen af almen gyldige retsakter i en anden medlemsstat, anses for en civil- eller handelsretlig sag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001, når der henses til, at ulovlige aftaler er ugyldige fra tidspunktet for deres indgåelse, og at vedtagelsen af en retsregel derimod er en statslig handling på det offentlige område (acta iure imperii), som er underlagt de folkeretlige regler om staters jurisdiktionelle immunitet over for retter i andre stater? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende (dvs. hvis der er tale om en civil- eller handelsretlig sag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningen), skal erstatningssøgsmålet da anses for en sag vedrørende gyldigheden af beslutninger truffet af selskabsorganer i henhold til forordningens artikel 22, stk. 2, hvorved der er mulighed for ikke at anerkende retsafgørelsen i medfør af forordningens artikel 35, stk. 1? 3) Såfremt genstanden for erstatningssøgsmålet henhører under anvendelsesområdet for forordningens artikel 22, stk. 2, (enekompetence), har retten i den stat, hvori der anmodes om anerkendelse, da pligt til at efterprøve, om der foreligger sådanne omstændigheder som er opregnet i forordningens artikel 35, stk. 1, i forbindelse med anerkendelsen af en retsafgørelse, hvorved der er iværksat foreløbige og sikrende retsmidler? 4) Kan klausulen om grundlæggende retsprincipper i forordningens artikel 34, stk. 1, fortolkes således, at anerkendelsen af en retsafgørelse, hvorved der er iværksat foreløbige og sikrende retsmidler, er i strid med de grundlæggende retsprincipper (ordre public) i en medlemsstat, 1) hvis det primære grundlag for iværksættelsen af de foreløbige og sikrende retsmidler er det påståvnte beløbs anseelige størrelse, uden at der er foretaget en rimelig og begrundet beregning heraf, og 2) hvis anerkendelsen og fuldbyrdelsen af den pågældende retsafgørelse kan påføre de sagsøgte parter et tab, som sagsøgeren – et selskab, der er erklæret konkurs – ikke har mulighed for at erstatte i tilfælde af, at erstatningssøgsmålet forkastes, hvilket kan have indvirkning på de økonomiske interesser hos den stat, hvori der anmodes om anerkendelse, hvorved statens sikkerhed således bringes i fare,</p>	Dom	23.10.14

	henset til at Republikken Letland ejer 100% af aktierne i Lidosta Rīga og 52,6% af aktierne i AS Air Baltic Corporation?		
C-461/13	<p>Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 fortolkes således, at medlemsstaterne – med forbehold for undtagelser – er forpligtede til at nægte at godkende et projekt, såfremt det kan medføre en forringelse af tilstanden for et overflade-vandområde, eller er denne bestemmelse alene udtryk for en målsætning for vandområdeplanen? 2) Skal begrebet »forringelse af tilstanden« i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i), fortolkes således, at det alene omfatter skadelige ændringer, der fører til en lavere klassifikation i henhold til direktivets bilag V? 3) For det tilfælde, at spørgsmål 2 skal besvares benægtende, spørges: Under hvilke forudsætninger foreligger der en »forringelse af tilstanden« som omhandlet i vandramme-direktivets artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)? 4) Skal vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), fortolkes således, at medlemsstaterne – med forbehold for undtagelser – er forpligtede til at nægte at godkende et projekt, såfremt det indebærer risiko for, at der ikke opnås henholdsvis en god tilstand for overfladevand eller et godt økologisk potentiale og god kemisk tilstand for overfladevand på det relevante tidspunkt i henhold til direktivet, eller er denne bestemmelse alene udtryk for en målsætning for vandområdeplanen?</p>	GA	23.10.14
C-510/13	<p>E.ON Földgáz Trade</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder de bestemmelser, der fastlægger, hvem der kan anlægge sag i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF (herefter »2003-direktivet«) i forbindelse med en administrativ afgørelse, der blev vedtaget, mens dette direktiv var i kraft, anvendelse, eller skal der i det verserende søgsmål tages hensyn til bestemmelserne i artikel 41 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (herefter »2009-direktivet«), som trådte i kraft under sagens behandling, under hensyntagen til bestemmelsen i dets artikel 54, stk. 1, andet afsnit, hvorefter de nævnte bestemmelser finder anvendelse fra den 3. marts 2011? 2) Såfremt 2009-direktivet skal anvendes, kan en godkendt operatør, som har en økonomisk interesse, som den i denne sag foreliggende, i forbindelse med en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse, som godkender en netkodeks eller fastlægger dens indhold, da anses for »part, der er berørt« som omhandlet i artikel 41, stk. 17, i 2009-direktivet, eller er kun den netoperatør, der er beføjet til at opfordre til godkendelse af kodeksen, en berørt part? 3) Såfremt 2003-direktivet skal anvendes, er godkendelsen eller ændringen af netkodeksen, som den, der har fundet sted i den foreliggende sag, da omfattet af de tilfælde, der er omhandlet i artikel 25, stk. 5 eller 6, for så vidt det henviser til vurderingen af ansøgninger om reservekapacitet? 4) Såfremt der er tale om et tilfælde, der er omfattet af artikel 25, stk. 6, i 2003-direktivet, kan en godkendt operatør, som har en økonomisk interesse som den i denne sag foreliggende, i forbindelse med en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse, som godkender en netkodeks eller fastlægger dens indhold, da anses for en »berørt part«.</p>	GA	23.10.14

	eller er kun den netoperatør, der er beføjet til at opfordre til godkendelse af kodeksen, en berørt part? 5) Hvordan skal artikel 25, stk. 11, i 2003-direktivet, i henhold til hvilken de klager, som der henvises til i stk. 5 og 6, ikke udelukker anvendelse af retsmidler i henhold til fællesskabsretten og national ret, fortolkes, hvis det af svarene på ovenstående spørgsmål fremgår, at national ret underlægger anlæggelsen af søgsmål strengere krav end dem, der følger af direktivets eller fællesskabsrettens bestemmelser?		
--	--	--	--